

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 kwietnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił K. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu, organ rentowy wskazał, że Lekarz Orzecznik ZUS, orzeczeniem z dnia 12 kwietnia 2016 r., ustalił, że wnioskodawca jest częściowo okresowo niezdolny do pracy do dnia 30 kwietnia 2017 roku, a data powstania częściowej niezdolności to 26.11.2015 r. Na wymagany okres składkowy i nieskładkowy, wynoszący 5 lat, w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy, i przed datą złożenia wniosku o świadczenia, wnioskodawca udokumentował wymagane okresy składkowe i nieskładkowe. Jednak wnioskodawca nie spełnia trzeciego warunku wymaganego do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ niezdolność do pracy powstała w dniu 26.11.2015 r. tj. po upływie 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia, które nastąpiło w dniu 31 marca 2013 r.

W stażu pracy ZUS nie uwzględnił czasu zarejestrowania Wnioskodawcy jako bezrobotnego od 7.09.2015 r. do 24.02.2016 r. z uwagi na nieopłacenie składek na ubezpieczenie społeczne za ten okres.

/decyzja k.6 akt ZUS/

W dniu 20 maja 2016 r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wpłynęło odwołanie K. S. od tej decyzji.

/odwołanie k.1-2/

W dniu 2 czerwca 2015 r. do Sądu Okręgowego w Łodzi wpłynęła odpowiedź organu rentowego na odwołanie K. S., w której ZUS wniósł o jego odrzucenie, z uwagi na brak wniesienia sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS do Komisji Lekarskiej ZUS.

/odpowiedź na odwołanie k.13-13 odwrót/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca K. S. urodził się (...) Posiada wykształcenie średnie. Z zawodu jest technikiem urządzeń przemysłu chemicznego. Wnioskodawca nie pracował w swoim wyuczonym zawodzie. Pracował jako tokarz, wiertacz, referent techniczny oraz monter turbin. Obecnie nie pracuje. Posiada orzeczenia o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

W okresie od 14.06.2005 r. do 31.03.2013r. pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/okoliczności bezsporne/

Decyzją z dnia 4 lipca 2013r. organ rentowy, odmówił wnioskodawcy prawa do - dalszej - renty z tytułu niezdolności do pracy. Wnioskodawca złożył odwołanie od tej decyzji Wyrokiem z dnia 30 października 2014r. Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie VIII 3772/13 oddalił odwołanie. Wnioskodawca wniósł apelację od tego wyroku. **Wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2015r.** Sąd Apelacyjny w Łodzi w sprawie III AUa 1498/14 oddalił apelację wnioskodawcy.

/wyrok Sądu Okręgowego, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z uzasadnieniem – akta ZUS/

W dniu 14 marca 2016 r. wnioskodawca złożył wniosek o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/wniosek k.1 plik II akt ZUS/

Lekarz orzecznik ZUS, w dniu 12 kwietnia 2016 r., po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej, rozpoznał u ubezpieczonego: deficyt ze strony narządu ruchu. Orzeczeniem z 12.04.2016

roku lekarz orzecznik ZUS ustalił, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do 30 kwietnia 2017 r. , a datą powstania niezdolności do pracy jest 26.11.2015 r.

/orzeczenie lekarza orzecznika k.7 plik II akt ZUS/

Wnioskodawca nie złożył sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika .

/okoliczność bezsporna/

W oparciu o powyższe orzeczenie oraz zgromadzony materiał dowodowy organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

/decyzja z dnia 27.04.2016 k. 6 plik II akt ZUS/

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe w postaci dowodu z opinii biegłego sądowego neurologa, powołanego z uwagi na udokumentowane dolegliwości wnioskodawcy.

Wnioskodawca cierpi na zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe i pooperacyjne kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego z okresowym zespołem bólowym, obecnie obustronnie zaznaczonym, objawami powikłań korzeniowych ze strony korzeni rdzeniowych lędźwiowych. Te dolegliwości naruszają sprawność organizmu wnioskodawcy w stopniu **powodującym częściową niezdolność** do pracy **od dnia 26.11.2015 r.** tj. daty hospitalizacji.

/opinia biegłego neurologa k. 20-20 odwrót/

Ubezpieczenie wnioskodawcy ustało w dniu 31 marca 2013 r.; do tego dnia wnioskodawca pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy

/dokumentacja w aktach ZUS/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie dokumentów znajdujących się w załączonych aktach organu rentowego, aktach sprawy oraz opinii biegłego, powołanego z uwagi na udokumentowane schorzenia wnioskodawcy .

Biegły neurolog, w złożonej opinii, nie kwestionował, ustalonej przez ZUS, niezdolności wnioskodawcy do pracy, wskazując precyzyjnie, z uzasadnieniem dlaczego przyjął jako datę powstania częściowej niezdolności wnioskodawcy do pracy dzień - **26.11.2015 r.** ; a tego dnia wnioskodawca był hospitalizowany. Sąd uznał opinie biegłego, za wszechstronnie analizujące stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy pod kątem zdolności do pracy, wnikliwe, kompleksowe, logicznie argumentujące wnioski orzecznicze i merytoryczne znakomicie uzasadnione.

W odniesieniu zaś do momentu ustania ubezpieczenia oraz co do okresów zaliczonych wnioskodawcy przez organ rentowy wskazać należy, że wnioskodawca w żaden sposób nie podważył ustaleń, dokonanych przez organ rentowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Odwołanie wnioskodawcy jest nieuzasadnione.

Zgodnie z treścią **art. 57 punkt 1** ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2015 roku, poz.748 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełni łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność powstała w okresach wymienionych w cytowanym przepisie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl ust.1 warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1)1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2)2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3)3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4)4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5)5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Brak, choćby jednego z warunków wymienionych w art. 57 ww. ustawy, powoduje brak prawa do świadczenia.

Osobą niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania tej zdolności po przekwalifikowaniu (**art.12 ust.1-3 ww. ustawy**).

Częściowa niezdolność do pracy podlega ocenie w ramach pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji. W definicji niezdolności do pracy ustawodawca dał wyraz powiązaniu prawa do renty z rzeczywistą, znaczną utratą zdolności do pracy zarobkowej jako takiej, a częściową niezdolność do pracy powiązał z niezdolnością do pracy w ramach posiadanych kwalifikacji, przy uwzględnieniu możliwości i sprawności niezbędnych do dalszego zaangażowania w procesie pracy, zaakcentował istnienie potencjalnej przydatności do pracy. Chodzi zatem o zdolność do pracy zarobkowej nie tylko jako zdolność do wykonywania dotychczasowej pracy, ale zdolność do podjęcia pracy w ogóle, choć z uwzględnieniem rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku, predyspozycji psychofizycznych. Zdolność do pracy ma dwa elementy: biologiczny (ogólna sprawność psychofizyczna) i gospodarczy (przydatność na rynku pracy). Należało zatem ustalić, czy ubezpieczony jest zdolny do wykonywania pracy w dotychczasowy pełnym zakresie, czy jego kwalifikacje pozwalają na wykonywanie innej pracy, czy dla utrzymania aktywności zawodowej konieczne jest przekwalifikowanie.

Z dokonanych ustaleń wynika, że ubezpieczenie wnioskodawcy ustało 31 marca 2013 r., po zakończeniu pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy. Natomiast niezdolność do pracy powstała w **dniu 26.11.2015 r., a zatem po upływie 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia**.

Wobec braku spełnienia przesłanki, wskazanej w punkcie 3 cyt. przepisu – brak prawa do świadczenia.

Ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych definiuje częściową niezdolność do pracy jako utratę (w znacznym stopniu) zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Poziom posiadanych kwalifikacji ujmowany jest szeroko nie jest odnoszony do kwalifikacji zawodowych nabytych w trakcie wykształcenia i doświadczenia lecz rzeczywistej wiedzy i umiejętności faktycznych danej osoby z uwzględnieniem możliwości ich wykorzystania w pracy, w zakresie w jaki mimo ograniczeń sprawności organizmu pracownik dysponuje. Sposób rozumienia pojęcia pracy zgodnej z kwalifikacjami wymaga uwzględnienia zarówno kwalifikacji udokumentowanych jak i rzeczywistych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2006 roku, I UK 159/05 Lex 989231, z dnia 3 grudnia 2008 roku, I UK 54/08 Lex 1001284). Zdolności do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji nie należy identyfikować ze zdolnością do pracy w dotychczasowym zawodzie. Przyczyna niezdolności do pracy ma nie wynikać z choroby, a z naruszenia sprawności organizmu.

Należy również wskazać, iż o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Dotyczy to również schorzeń o przewlekłym charakterze, które występują u ubezpieczonego (wyrok Sądu Najwyższego z 1 grudnia 2000 roku, II UKN 113/00, OSNP 2002/14/343; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 5 kwietnia 2013 roku III AUa 900/12, Lex nr 1315707).

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie wykazało, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy od dnia od 26.11.2015 r.

Niemniej jednak, jak wskazano powyżej, samo wystąpienie u wnioskodawcy niezdolności do pracy nie przesądza o przyznaniu prawa od renty. Wnioskodawca musiałby spełnić pozostałe warunki o jakich mowa w zacytowanym art.57 ustawy emerytalnej.

Z dokonanych ustaleń wynika, że wnioskodawca ma 62 lat, posiada wykształcenie średnie – jest technikiem urządzeń przemysłu chemicznego. W swojej karierze zawodowej wykonywał wiele różnych zajęć. Mając na uwadze poziom wysoki posiadanych kwalifikacji, praktycznych, szanse na znalezienie **nowej pracy** w warunkach aktualnego rynku pracy i oczekiwań pracodawcę – przy występujących u wnioskodawcy zmianach powodujących ograniczenie, w znacznym stopniu, sprawności organizmu, w znanych Sądowi realiach gospodarczych, zwłaszcza w środowisku (...) istnieją, choć nie są duże. Jednakże wnioskodawca, dysponuje potencjałem – co pokazał wykonując różne zawody, umożliwiającym mu przekwalifikowanie, lub podjęcie aktywności, która, ze względu na stan zdrowia, będzie mogła być wykonywana, bezpiecznie.

Sąd przeanalizował sytuację wnioskodawcy w aspekcie **przesłanek art. 13 ust.1 cyt. ustawy.**

Sąd nie uwzględnił wniosku organu rentowego o odrzucenie odwołania, z uwagi na brak wniesienia sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS.

Zgodnie z art. 477 ze zn. 9 § 3¹. K.p.c

Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji albo stwierdzenia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, jeżeli podstawą do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Jednakże przedmiotowe odwołanie nie jest oparte **wyłącznie** na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Odwołanie zawiera także inne zarzuty.

W konsekwencji, wobec niespełnienia wszystkich przesłanek, brak jest podstaw do uwzględnienia odwołania i przyznania skarżącemu prawa do renty o czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy.